

משפטים

ילדים והורים יקרים מאז!

אנחנו שמחים להזמין אתכם ל"לב העניין", שנכתב כדי להוסיף עוד קצת טוב לזמן המיוחד הזה סביב שולחן השבת. לאמץ קצת את השכל, ולהרחיב את הלב. פרשת השבוע מזמנת לנו עיסוק מרתק בשאלות של צדק, משפט וחסד, והמקום של כל אלה ביומיום שלנו. מקווים שתשמחו בו יחד, שבת שלום! באהבה, מבית "לב לדעת"

10 שאלות

1. מי בשביעית יצא לחופשי
2. אסור לקחת שוחד כי השוחד / _____ / _____ / _____ / _____
3. מה אסור לשים על מי שלווה ממך כסף?
4. מדבר שקר _____
5. מי עוד ממונה להיות "ממלא מקום" של משה, נוסף על אהרן?
6. אוספים אותה שש שנים?
7. מה מכסה את ההר?
8. ההפטרה היא מספר _____
9. "כל אשר דיבר ה' _____"
10. נסו לחבר את כל האותיות הראשונות של התשובות שעניתם כאן יחד, האם יצא לכם משהו שיש לו קשר לפרשה?

היתר תשובות לא

עבדים היינו
היינו עבדים
עתה בני חורין
למה אנו מחכים?

אך הדגים ששחררו חזרה אל הים הפתוח
ממשיכים להסתובב שם סביב עצמם
והציפור שיצאה משביה
מדוע לא תפרוש כנפיה?
(מתוך "עבדים" / ביני לנדאו)

"וְאִם-אָמַר יְאִמֵר הַעֶבֶד אֶהְיֶה אֶת-אֲדֹנָי... לֹא אֶצְאָה
חֶפְזִי" בפרשה שלנו מתואר מקרה של עבד שלא

- רוצה לצאת לחופשי, מאהבת אדוניו וחיינו הנוכחיים. הדין, במקרה כזה, הוא שאדוניו ירצע (יעשה חור) באזנו, שיהווה סמל לכך שהעבד הזה וויתר על החירות שלו, והוא יישאר עבדו לעולם.
- האם אתם מצליחים להזדהות עם בחירה כזאת? האם היא פסולה בעיניכם?
- בשיר "עבדים", מה מונע מהדגים ומהציפור לצאת לחופשי באמת?
- ולמה לדעתכם מכוונת השאלה "עתה בני חורין, למה אנחנו מחכים?"
- האם אנחנו גם "עבדים" לדברים מסוימים? ואם כן, מדוע אנחנו עדיין נשארים כבולים ולא משחררים את עצמנו מהם?

התבוננו בציור ונסו לגלות איזה ביטוי מהפרשה מסתתר בו?

אביעד יהלוצי

הסיפור באדיבות "זושא" מגלים את הסיפור החסידי <http://www.zusha.org.il>

סיפור לביבות

סיפור ר' ישראל מרוז'ין: מעשה בסוחר עשיר שנסע למרחקים. כשחזר הסוחר הביא עמו מנורה טובה ויקרה ותלה אותה בביתו. הזמין הסוחר אומן שיעשה לו מנגנון הקבוע בקיר, שעל ידי חבל יוכלו להגביה או להנמיך את המנורה בכל עת שירצה. פעם אחת בא עני לביתו של הסוחר לבקש נדבה, והסוחר לא היה באותה העת בחדר שבו הייתה המנורה. עני פשוט זה לא נתן את דעתו על המנורה היקרה, אולם החבל שעל הקיר מצא חן בעיניו. לא ידע העני כי החבל קשור אל המנורה, וכיוון שלא היה בחדר איש, לקח סכין מכיסו וחתך לעצמו מן החבל. מיד נפלה המנורה היקרה ונשברה בקול רעש נורא. שמע הסוחר את הרעש ובא אל החדר. גם בני ביתו והמשרתים הגיעו מבוהלים וראו כי נשברה המנורה הנפלאה. הביטו בני הבית לראות מה יעשה הסוחר, בעל הבית, לעני זה ששבר את המנורה במו ידיו. והנה, פנה בעל הבית אל העני והסיר את כובעו של העני מראשו. כשראו זאת בני הבית והמשרתים, צעקו ואמרו לו: "איך ייתכן! האם על נזק כה גדול תיקח מהעני רק את הכובע? הלוא שוויו אינו אלא שתי פרוטות".

השיב בעל הבית: "יודע אני שכוונת העני לא הייתה לעשות נזק גדול כזה, וכל רצונו היה לקחת מעט מן החבל. הרי עני שכמותו אינו מסוגל להשיג בדעתו את שווייה של המנורה. ובכן, החבל שלקח שווה שתי פרוטות - כמו הכובע שלקחתי מראשו".

"כך גם אנו" - הסביר הרבי מרוז'ין - "כשאדם חוטא הוא פוגע ושובר את העולמות העליונים, אבל כוונתו רק להשיג תענוג קטן של עֵבְרָה. חסד גדול הוא שהקדוש ברוך הוא מְשַׁלֵּם לְאִישׁ כְּמַעֲשֵׂהוּ - ודורש גמול רק לפי מעשה העֵבְרָה הקטן, ולא לפי הנזק הגדול שגרם בשל כך. האם יש חסד גדול מזה?"

- מה דעתכם על תשובתו של הסוחר, ועל כך שהעני "יצא בזול"?
- בפרשה שלנו מדובר רבות על נזקים שאנחנו עלולים לגרום לזולתנו, ועל הפיצויים השונים שאנחנו מחוייבים להם במקרים כאלה. מה מוסיף הר' מרוז'ין על הנאמר בפרשה שלנו? כיצד התפיסה המובאת בסיפור והעקרונות המובאים בפרשה שלנו מאזנים זה את זה?
- נסו לחשוב על סיפור אמיתי, שאתם מכירים (או שאפילו קרה ממש לכם), שבו הוכרע משפט או קונפליקט כלשהו לצד החסד ולא הדין.

